

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **M. B.**
státní příslušnost Mongolsko
v ČR pobytem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky – odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 8. 3. 2023, č. j. OAM-66/ZA-ZA11-HA08-2023

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 8. 3. 2023, č. j. OAM-66/ZA-ZA11-HA08-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žaloba

2. Žalobce předně namítal, že žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť nedostatečně zjistil stav věci, nepřihlédl k tvrzením žalobce, že v důsledku úmrtí matky a odloučení od rodiny nemá v Mongolsku domov. Dále namítal porušení § 68 odst. 3 správního řádu, protože žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze velmi obecně odkázal na materiály, ze kterých vycházel, a to na Informace cizineckého informačního systému a Informace MVČR, Hodnocení Mongolska jako bezpečné země původu ze dne 14. 6. 2022, avšak bez bližšího zdůvodnění a přesných citací, které se týkají žalobce. Žalobce tak považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné z důvodu nedostatečného odůvodnění.
3. Žalobce měl za to, že i když je určitá země označena jako bezpečná země původu, nemají příslušníci dané země absolutní záruku, že je daná země skutečně bezpečná. Mohou totiž nastat situace, za nichž nelze označení země jako bezpečné považovat v případě konkrétního žadatele za směrodatné. Žalovaný se z důvodu zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné specifiky případu žalobce nezabýval, zatížil tak své rozhodnutí vadou. Podle žalobce žalovaný zároveň nesprávně posoudil podmínky pro aplikaci § 16 odst. 2 zákona o azylu; měl posuzovat žádost žalobce podle § 14 zákona o azylu, pokud tak neučinil, je napadené rozhodnutí nezákonné.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěru, že žalobce v průběhu správního řízení neprokázal, že Mongolsko nelze v jeho případě považovat za bezpečnou zemi původu. Žalovaný zdůraznil, že charakteristickým znakem řízení s žadateli pocházejícími z bezpečné země původu je zvýšení důkazního břemene u těchto žadatelů. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí presumuje, leží hlavní odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích.
5. Žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2021, sp. zn. 10 Azs 375/2021, uvedl, že žalobce svou výpověď správní orgány nepřesvědčil, že je jeho příběh mimořádný a odůvodňuje meritorní posouzení. V průběhu správního řízení správní orgány objasnily, že důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je to, že žalobce nemá momentálně kde bydlet a neví, jak má žít. Jeho matka zemřela při autonehodě a s otcem se nestýká. Současně odmítá návrat k prarodičům do Mongolska, jelikož se s nimi nestýká.
6. Žalobce tak v průběhu správního řízení neprokázal, že by v jeho konkrétním případě nebylo možné Mongolsko považovat za bezpečnou zemi původu, proto správní orgány dospěly k závěru, že je žádost žalobce zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu.
7. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z výpovědi žalobce a dále popsal, jaké informace ve správním řízení shromáždil a ze kterých vycházel. Tyto informace jsou nedílnou součástí spisového materiálu.

8. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

9. Žalobce dne 18. 1. 2023 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice.
10. Z poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 26. 1. 2023 krajský soud zjistil, že žalobce poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Sdělil, že je mongolským státním občanem, mongolské národnosti, vyznává buddhismus a hovoří česky, mongolsky a anglicky. Politické přesvědčení nemá, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace, nikdy se politicky neangažoval. Z vlasti vycestoval s matkou v pěti, šesti letech, otec již v České republice pracoval. V roce 2010 jeho matka zemřela. Poté se žalobce vrátil do Mongolska, kde strávil pět let u prarodičů. V roce 2015 vycestoval do České republiky, kde setrval do roku 2020. Následně pobýval rok ve Švédsku a Německu, kde požádal o mezinárodní ochranu. Následně byl na základě Dublinských dohod převezen do České republiky. Trvalý pobyt v České republice má platný do 10. 11. 2030. O udělení mezinárodní ochrany požádal proto, že neví, co má dělat, nemá kde bydlet. S otcem nevychází, není s ním již tři roky v kontaktu, matka zemřela. Otec mě vyhodil z domu, chvíli bydlel sám, dělal skladníka. Slyšel, že ve Švédsku je to dobré, proto tam odjel. Pracoval tam načerno. Měl strach, že když jej chytí, tak jej vrátí do Mongolska. Ve Švédsku žalobci přestali platit, tak se vrátil zpět do České republiky.
11. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26. 1. 2023 žalobce uvedl, že vystudoval střední odborné učiliště v Písku, obor instalatér. Při pobytu v Mongolsku neměl žádné problémy. V zemi původu má tetu, strýce a prarodiče z otcovy strany. Do Mongolska odcestovat nechce, je tam těžký život, lidé vydělávají málo peněz, vše je drahé. S prarodiči nekomunikuje, v Mongolsku by byl bezdomovec. Ve vlasti neměl problémy se státními orgány nebo bezpečnostními složkami, nebyl trestně stíhán. Ve vlasti neměl problémy kvůli rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Pouze když přijel v roce 2010 do Mongolska, mluvil jen česky, mongolštinu zapomněl. Svá tvrzení ničím nedoložil.

V. Jednání krajského soudu

12. K jednání krajského soudu, které se uskutečnilo dne 25. 1. 2024, se žalobce přes řádné doručení předvolání (dne 28. 12. 2023) nedostavil. Krajský soud tak v souladu s § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), projednal věc v nepřítomnosti žalobce.
13. Po přečtení žaloby zástupkyně žalovaného setrvala na svých závěrech uvedených ve vyjádření k žalobě. Po provedeném dokazování a seznámení s podstatnými částmi správního spisu krajský soud dal zástupkyni žalovaného prostor ke konečnému návrhu a následně postupoval podle § 49 odst. 12 s. ř. s.

VI. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud v Ostravě přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

15. Při posuzování věci krajský soud vycházel z čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU“. S ohledem na proměškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem.
16. Procedurální směrnice dává v čl. 37 odst. 1 členským státům možnost za účelem posuzování žádostí o mezinárodní ochranu ponechat v platnosti nebo přijmout právní předpisy, které v souladu s Přílohou I k této směrnici umožňují označit na vnitrostátní úrovni bezpečné země původu. Zároveň však vyžaduje, aby členské státy zajistily pravidelný přezkum situace ve třetích zemích označených jako bezpečné (čl. 37 odst. 2). Hodnocení, zda je země bezpečnou zemí původu, se má zakládat na řadě zdrojů informací, zejména informací z jiných členských států, od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, Rady Evropy a jiných významných mezinárodních organizací (čl. 37 odst. 3).
17. Materiální podmínky, které musí třetí země splnit, aby ji členský stát mohl označit za bezpečnou zemi původu, upravuje Příloha I procedurální směrnice. Podle této přílohy se země se považuje za bezpečnou zemi původu, pokud lze na základě tamější právní situace, uplatňování práva v rámci demokratického systému a obecné politické situace prokázat, že v ní obecně a soustavně nedochází k pronásledování podle čl. 9 směrnice č. 2011/95/EU („kvalifikační směrnice“), k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Stát by při hodnocení země původu jako bezpečné měl vzít v úvahu mimo jiné rozsah, v jakém poskytuje ochranu proti pronásledování nebo špatnému zacházení prostřednictvím:
 - a) příslušných právních předpisů země a způsobu, jakým se uplatňují;
 - b) dodržování práv a svobod stanovených v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“) nebo Mezinárodním paktu o občanských a politických právech („MPOPP“) nebo Úmluvě OSN proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání („Úmluva proti mučení“), a to zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Úmluvy nelze odchýlit;
 - c) dodržování zásady nenavracení (non-refoulement) podle Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků ve znění Newyorského protokolu („Ženevská úmluva“);
 - d) systému účinných opravných prostředků proti porušování těchto práv a svobod.
18. Česká právní úprava vymezující bezpečnou zemi je obsažena v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Dle tohoto ustanovení se pro účely tohoto zákona rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště,
 - a) ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,

- b) který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a,
 - c) který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a
 - d) který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
19. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který ČR považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. V souladu s § 16 odst. 4 zákona o azylu platí, že pokud jsou tu důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
20. Podle § 86 odst. 4 zákona o azylu stanoví ministerstvo vyhláškou seznam bezpečných zemí původu, bezpečných třetích zemí a evropských bezpečných třetích zemí; seznamy zemí stanovené vyhláškou ministerstvo přezkoumá nejméně jedenkrát v kalendářním roce.
21. Shora uvedená úprava zákona o azylu vychází z procedurální směrnice. Procedurální směrnice v bodu 40 preambule uvádí, že pokud lze třetí zemi pokládat za bezpečnou zemi původu, měly by mít členské státy možnost ji tak označit a vycházet z domněnky její bezpečnosti, pokud žadatel neprokáže opak. Článek 36 odst. 1 procedurální směrnice stanoví, že „[t]řetí zemi, která je v souladu s touto směrnicí označena za bezpečnou zemi původu, lze po jednotlivém posouzení žádosti považovat ve vztahu k určitému žadateli za bezpečnou zemi původu, pouze pokud (...) žadatel nepředložil žádné závažné důvody pro to, aby tuto zemi nebylo možno v jeho konkrétní situaci považovat za bezpečnou a mohl tak být uznán za osobu požívající mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU“. Podle odst. 2 členské státy ve vnitrostátních právních předpisech stanoví pravidla a úpravy týkající se použití pojmu bezpečné země původu.
22. Z bodu 46 preambule vyplývá, že členské státy se mohou rozhodnout, zda budou posuzovat bezpečnost země původu případ od případu nebo označí země jako bezpečné přijetím seznamu těchto zemí. Česká republika zvolila druhou z těchto variant (viz výše citovaný § 86 odst. 4 zákona o azylu). Seznam bezpečných zemí původu je obsažen v § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců. Tento seznam se nejméně jedenkrát v kalendářním roce přezkoumává. Mongolsko je uvedeno na tomto seznamu bezpečných zemí.
23. Pokud tedy žadatel pochází z bezpečné země původu, předpokládá se, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je nedůvodná, protože mu v zemi původu nehrozí pronásledování ani vážná újma. Zařazením Mongolska na seznam bezpečných zemí původu ministerstvo deklaruje, že Mongolsko splňuje podmínky, které pro označení země za bezpečnou vyžaduje procedurální směrnice a zákon o azylu v § 2 odst. 1 písm. k). Vytváří se tím domněnka, že žadateli přicházejícímu z této země nehrozí pronásledování ani vážná újma. Tato domněnka je však vyvratitelná. Každý žadatel pocházející z bezpečné země původu musí mít možnost

prokázat, že v jeho konkrétním případě by se domněnka bezpečnosti uplatnit neměla. Za tímto účelem musí žadatel prokázat, že právě jemu „*brozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení (...) tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008–70).

24. Žalobce v žalobě namítal, že se žalovaný nezabýval posouzením bezpečnosti země ve vztahu k jím tvrzeným skutečnostem. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce žádné relevantní skutečnosti, které by vedly k závěru, že pro něj konkrétně není Mongolsko bezpečnou zemí, neuvedl. Žalobce v rámci pohovoru a žádosti uvedl, že o mezinárodní ochranu požádal, neboť jeho matka zemřela při autonehodě, s otcem žijícím v České republice se nestýká, s prarodiči v Mongolsku nekomunikuje. Důvody žádosti o mezinárodní ochranu shrnul tak, že neví, co má dělat. Nemá kde bydlet. S otcem nevychází, není s ním již 3 roky v kontaktu, matka mu zemřela. Otec jej vyhodil z domu, chvíli bydlel sám, dělal skladníka. Slyšel, že ve Švédsku je to dobré, proto tam odjel. Pracoval tam načerno. Měl strach, že jej chytí a vrátí jej do Mongolska. Ve Švédsku mu přestali platit, tak se vrátil do České republiky. Sám žalobce v protokolu ze dne 26. 1. 2023 sdělil, že ve vlasti neměl problémy se státními orgány nebo bezpečnostními složkami, nebyl trestně stíhán. Ve vlasti neměl problémy kvůli rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení.
25. Jak vyplývá z výše podaného shrnutí relevantní právní úpravy, v případě aplikace institutu bezpečné země původu správní orgán neprovádí plnohodnotné meritorní posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán neposuzuje, zda má žadatel odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo zda mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Zároveň žalovaný nemá povinnost shromažďovat informace o zemi původu ve stejném rozsahu, jako je tomu ve standardních případech.
26. Žalovaný obecně nemusí shromažďovat informace o zemi původu v takovém rozsahu, jako je tomu u plného meritorního přezkumu žádosti. Pokud žadatel nevyvrátí domněnku bezpečnosti, v souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu se neposuzuje, zda uvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl čelit pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. A k otázce, zda dotyčná země splňuje podmínky pro její označení za bezpečnou zemi původu, obecně postačí, pokud žalovaný jako podklad pro vydání rozhodnutí využije zprávu zabývající se hodnocením této země právě jako bezpečné země původu. Žalovaný proto nijak nepochybil, jestliže vyšel primárně ze zprávy „*Hodnocení Mongolska jako bezpečné země původu*“, která zdůvodňuje naplnění podmínek pro zařazení Mongolska na seznam takových zemí. Tato zpráva z povahy věci obsahuje obecné informace o Mongolsku, nejedná se o adresnou zprávu pořízenou za účelem posouzení důvodů uvedených v žádosti o mezinárodní ochranu podanou žalobcem. Teprve pokud by žalobce prokázal, že v jeho případě nelze Mongolsko považovat za bezpečnou zemi původu, musel by žalovaný shromáždit takové zprávy o zemi původu, které by mu umožnily provést plnohodnotné posouzení důvodů uváděných žalobcem v jeho žádosti.
27. Krajský soud souhlasí s žalovaným v tom, že žalobce neprokázal, že v jeho případě by se domněnka bezpečnosti země původu neměla uplatnit. Žalobce neprokázal, že právě jemu „*brozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení*“, jak požaduje rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 66/2008–70 (kterého se sám žalobce dovolává).

28. Žalobce dokonce nic takového ani netvrdil. Žalobce ve správním řízení pouze vysvětloval svou složitou životní situaci a subjektivní nechuť vrátit se do země původu. Z tvrzení žalobce tedy nijak neplyne, že by měl obavy z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žalobcem uváděné důvody nesvědčí ani o tom, že by mu v případě návratu do Mongolska hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Hrozba vážné újmy může být důvodem pro udělení doplňkové ochrany i v případech, kdy jejím původcem je soukromá osoba, pokud lze podle § 2 odst. 6 zákona o azylu, „*prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu*“. Z judikatury Nejvyššího správního soudu zároveň vyplývá, že jde-li o původce hrozící vážné újmy z okruhu soukromých osob, musí se postižená osoba obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008–57). Žalobce však ani nic takového netvrdil. Za těchto okolností nelze žalovanému vyčítat, že bez dalšího uzavřel, že Mongolsko lze považovat za bezpečnou zemi původu i v případě žalobce. Žalobce nejenže neprokázal opak, žalobce ani neuváděl skutečnosti, které by vyvolávaly pochybnosti o tom, zda se v jeho případě má domněnka bezpečnosti země původu uplatnit.
29. Krajský soud tak nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal všechny podklady, ze kterých vycházel, podrobně vyložil, z jakého skutkového stavu vycházel a uvedl stručné, ale přezkoumatelné úvahy vedoucí k zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Napadené rozhodnutí taktéž krajský soud neshledal nezákonným. Žalovaný vyslovil, že v průběhu správního řízení zjistil, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je skutečnost, „*že aktuálně nemá kde bydlet a současně neví, jak má žít. Jeho matka zemřela při autonehodě, s otcem se nestýká. Také odmítá návrat do Mongolska k prarodičům ze strany otce, s nimiž nekomunikuje*“. Žalovaný tak popsal svá zjištění, ze kterých se jasně podává, že žalobce netvrdil žádné skutečnosti, které by měly poukazovat na jakékoli jeho ohrožení či nebezpečí v zemi původu. Krajský soud se s těmito závěry ztotožňuje, proto dospěl k závěru, že žalovaný splnil všechny podmínky pro aplikaci § 16 odst. 2 zákona o azylu.

VII. Závěr a náklady řízení

30. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 25. ledna 2024

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně